

BARCS és VIDÉKE

Társadalmi, szépirodalmi és közgazdasági hetilap.

Megjelenik hetenkint egyszer
Vasárnap.

Felelős szerkesztő és kiadó társ:
Skribanek Géza

Egész évre 4 frt, félévre 2 frt, negyedévre 1 frt.
Nyiltér sora 20 kr,
Hirdetések nagyság szerint.

A gyümölcs értékesítése.

A gyümölcstenyésztés igazi haszna, a gyümölcs helyes értékesítésében rejlik. Ma, midőn hazánkban a gyümölcstenyésztés nagyobb lendületet vett, nem csak arra kell szorítkoznunk, hogy a gyümölcsöt nyers állapotban értékesítsük, hanem arra is kell gondolni, miként értékesíthessük ezeket feldolgozott állapotban. Nem elég ám a gyümölcsöt csak a piacnak termelni, hanem ma midőn a nép anyagi helyzete oly nagyon meg van ingatva, arra kell törekedni, hogy azok terményeiket minnél jobban értékesítve abból minél nagyobb jövedelmet biztosítson magának, ezt pedig úgy érhetjük el, ha a gyümölcsöt minél több alakban értékesítheti.

Tudjuk, hogy a gyümölcs érett állapotban nem tartható el soká és a termelő, hogy meg ne romolják kénytelen azt olesó áron elfcsérelni, ha azonban a termelő okoszerűen gazdálkodik és terményét nem igyekszik derűre-borúra nyersen eladni, hanem a mennyi a piacon el kél azt eladja nyersen, a többit pedig megaszalja, bornak dolgozza fel, vagy pálinkát készít belőle, így aztán egész éven át biztos jövedelemre számíthat gyümölcs terménye után. A gyümölcs-

nek ily módon való értékesítése bizonyára többet fog hozni a konyhára, mintha azon kénytelenek vagyunk minden áron tuladni.

Nálunk a gyümölcs feldolgozásának módja még nem eléggé ismeretes és a legtöbben még idegenkednek tőle, hanem azt hisszük hogy termelőink is befogják látni annak jövedelmező voltát, és a gyümölcs feldolgozását úgy mint a külföldön, nemesak hogy megfogják kedvelni, hanem abból szép hasznot fognak maguknak biztosítani.

Legközelebbi számunk közgazdasági rovatában tájékozásul egy cikksorozatban megismertetjük gyümölcstermelőinkkel a gyümölcsnek különféle gyakorlati feldolgozási módjait.

Jótekonyczélú műkedvelői előadás!

Még alig oesult fel közönségünk a mult szombati előadás hatásából, még alig pihenték ki a lábak a legutolsó táncz fázadalmait (pedig a fiatal lábak fáradhatatlanok a tánczban) már egy újabb színelőadás várt közönségünkre, már ismét nyílt alkalom a tánczra. S minő mulatság volt ez! ha két éjszaka összeragadt volna, sem lett volna hosszú a fiatal gárdának, annyira benn voltak a „Schwung“-ban.

*

A mi derék iparos és kereskedő ifjaink egy igen kellemes estélyt rendeztek a mult vasárnapon. Dícséretre és köszönetre méltók mindnyájan, mert a kezük munkája mellett a szellem és lélek művelését sem hanyagolják el.

A munkától érdes kezek a szabad órákban könyvet vesznek elő, nevelik, művelik a lélek szép tulajdonait. S épen ez az ami a derék kereskedőink és iparosaink kiváló érdeme, ez az ami méltó dícséretükre válik, hogy a szabad idejüket nem a kocsimákban, nem az élvezetek hajhászásában töltik, hanem igyekeznek hasznos dolgokat művelni, hogy ez által maguknak és a hazának szolgáljanak! Az iparos ma napság már felemelkedett magasabb hivatásának magaslatára, belátására jött annak, hogy nem elégséges pusztán a mesterség üzése, hanem hogy a mellett megvannak kötelességei hazájával szemben, s ami által főleg önmagának használ: az önművelés. De van is az iparosnak és kereskedőnek világraszóló hivatása; minden előítélet ellene megszünt, sőt mint igen jól tudjuk minden ország boldogságának legelső feltétele ipara és kereskedelme. Hisz minél virágzóbb valamely állam ipara kereskedelme, annál előkelőbb pozíciót foglal el az országok sorában. Tehát épen iparosaink és kereskedőink feladata nagygyá, virágzóvá tenni a hazát, s mi látjuk is az erős törekedését testvéreinknek, melyet hogy minél szebben és jobban megvalósíthassanak, adjon, nekik hozzá erőt és kitartást a Gondviselő.

*

T Á R C Z A.

Őszi hangulat.

I.

Mért száll hervadó virághoz
Még a csábos napsugár? . . .
Hisz esőjára föl nem ébred,
Ha körötte bús enyészet:
Lepke, nyár, rég halva már!

Ha a végzet válni készet,
S rommá lett a szerelem:
Emléke is halna véle,
Hogy a szivben az sem élne,
Hogy ne fájna sohasem!

II.

Lomb, virágok, puha madárfészek
Kis dallosi hova, merre tértek?
Kertcskémnek édes hangadói,
Nemsokáig voltatok lakói!
Hol játszi fény, dal, virág volt nemrég,
Pusztá a hely, ah, már fájó emlék!
Bús enyészet, merre kelek-járok,
Üres fészek, hervadó virágok . . .

III.

Bimbóhozó édes sugár
Nincs a tájon több tavasz már.
Oh, hány öröm szállt véle el
Valótalan reményvel! . . .

Sok kedves virági közül
Jutott nekem is emlékül:
Hervadt ibolya-levelke
Fájó, szomorú emléke . . .

Skribanek Géza.

Camillához. . .

Minden tavasz s nyárról
Van egy-egy emlékem,
Mint könyvembe irtam,
Mint szivembe véstem.

Ismét elmúlt egy nyár
S most jut csak eszembe,
Egy betűt sem irtam
Még emlékkönyvembe.

— Piczi rózsabimbó
Mint a lányka tépett . . .
Az üresen hagyott
Lapra teszték téged . . .

*

Gróf Zrinyi Miklós a holtak hidján.

„Holló szárnyaival lebegett a zordon
[enyészet]

S pusztító erejét rád viharozta dühe. . .”

Nemzetünk ezer éves multján ünneplő nagy Magyarország tekints az ezred alkonyán a tettek vérmezejére.

Honfi állj meg a viharverte mult utolsó óráinál. Oly szép a kép, mely leled gyönyörrel tölti el, mint, mely elég, hogy ereidben a vért hevitve a lelkesedés legmagasabb fokára lobbantsa kebled érzelmeit. Mert, ha a tervezgetett jövő bizonytalansága nem lelkesít, jőjj multunknak elenyészhetlen dícsőségtől ragyogó képeihez s gyujts hazafiui kebledben lángot a letűnt századoknak szerte ömlő fény sugarinál. Gyulaszsa kebledben érzelmeidet a honszerem lobogó lángja, mely oly ékesen festi be biborsugarával az ezredének utolsó alkonyát.

Este van, este van . . . az évezrednek utolsó napnyugta.

Oh mi kéjes a látomány az emlékezés

A hasznost össze szoktuk kötni a kellemessel, a szépet a jóval. Iparosaink is úgy tettek előljárván a buzdító példával. Jót akartak tenni a szegényeken, azt olyformán arangirozták, hogy ezen segízésre szükséges anyagot egy színi előadásrendezése által teremtették meg s így a jótékonyág gyakorlása mellett a közönségnek egy élvezetes estét, maguknak pedig szórakozást szereztek. — Színreadták Rátkay énekes népszínművét „Az árvalányhaj”-at még pedig igen szép sikerrel.

Az a nagy érdeklődés, melylyel közönségünk az előadás elé nézett, már jóval az előadás előtt odavonszolta a publikumot a színház épületébe, úgy, hogy az hamarosan zsufolásig megtelt. Ott volt közönségünk színe java, ott volt az egész város, mindenki sietett filléreit letenni a haza oltárára, hogy támogassa a dilettáns színészeket magasztos eszméjük megvalósításában.

Az előadás pontban 8 órakor kezdődött a publikum feszült figyelme közepette.

Maga az előadás igen jól ment, mind értelmesen, szépen adta elő szerepét még hozzá minden elfogultság, lámpaláz nélkül.

Bán Pál (Steinerth Zsigmond) mindenesetre első helyen érdemel dicséretet, mert kettős szerepét (arató gazda is ő volt) igen jól adta. Kellemes organuma, fesztelen mozgása a színpadon igen előnyös volt játéka, s a közönség lelkesen meg is tapsolta Pál gazdát.

Mindazon által jobban szeretttük volna őt látni Imre szerepében. Unoka öcsese Imre (Csíkész József) jól főstött a honvéd uniformisban, s csinos játékaival kiérdemelte a közönség tapsait. József (Haasz Sándor) szépen, a kellő pathetikával adta elő szerepét, s noha hosszú, nehéz szerepe volt, ezek feladatát, helyesen oldotta meg. Őt is többször megtapsolták. — Tipikus alak volt az öreg tanító, Jámbor Vincze (Zumi János) s igen természetesen tudta megoldani a vén falusi tanító szerepét; jó partnere és segítsége volt felesége Borena (Glodesch Karolina); Legtöbb tapsot és kitüntetést kapott mégis Bogdán Rozsika az árvalány: Keve Ruzsa, aki keeses

megjelenésével, kellemes hangjával, szép játékaival igazán meglepte a közönséget.

Igen jól állották meg helyüket a Pörge testvérek is Pali (Krausz Géza) és Péter (Benda János) akik gyakran hangos hahotára fakasztották a publikumot, Márton (Gombkötő István) és Lajesi (Homman György) is sikerült alakok voltak, különösen a Szívem Lajesinak közbeszólásai szépen fűszerezték az előadást.

Schuman József, mint jegyző is eredeti alak volt; felköszöntőit szépen tudta elmondani, s elég jól fogta fel szerepét. A járásbíró (Fekete Lajos) mindenkinek tetszett, s a hivatalos kimért hangot oly helyesen tudta alkalmazni, hogy azt vélte volna az ember egy igazi bíró előtt áll. — Közreműködtek még Gyurka (Gombkötő István, egyszersmind Márton) Pista (Vindischman Nándor), Julis (Prunauer Aranka), Ágnes (Fekete Ilonka), Terka (Borsó Anna), Zsuzska (Glodesch Mariska), Biró (Nagy Sándor), kik mind egytől egyik hozzájárultak az est sikeréhez. Külön kiemelendő még, hogy az arató jelenet igen szépen sikerült volt, úgy, hogy azt többszörösen meg kellett ujrázni. Maga az előadás, egyöntetű, jól rendezett volt, úgy, hogy a tapsok, melyekkel hálás közönségünk nem is fukarkodott, méltán kiérdemelték voltak. Köszönet illeti még Zanyi Andrásné asszonyt, kinek a darab színrehozatalánál szintén vannak érdemei, úgy Novotny Ferencet is, aki a sugó tisztét vitte.

Előadás után sietve tódult a közönség apraja nagyja a parquettes tánczterembe, hogy mulasson, vigadjon szíve vágya szerint.

De ki is jutott ám a mulatságból! volt táncz, mindenféle annyi, hogy no! de volt még tánczoló közönség is ám annyi, hogy a terem majdnem kicsinynek bizonyult. A négyeseket 80 pár tánczolta, utána meg meganyi a csárdást annyi hévvel tüzzel, hogy nem egy párnak akadt bámulója! Így folyt a multság egész éjjel, kora reggelig, mikor a felkelő nap már bemosolygott az ablakon, s munkára inté a munkás kezeket.

Csak akkor oszlott szét a társaság

gazdagodva emlékekben, melyet az est nyújtott.

Az erkölcsiiken kívül anyagilag is fényesen sikerült az est, amennyiben a bevétel meghaladta a 100 forintot. A költségek levonása után fennmaradt felesleget a rendezőség a községi jegyző kezeihez deponálja, hogy az az összeget a község szegényei között felossza.

Még egyet: köszönet és hála nektek, ti munkás kezek, kik a szegények felszólására ezen élvezetes estét rendeztetek.

Áldás és szerenese kísérje azokat a munkás kezeket, melyek közül az egyik homlokáról törli le a munka közben kiesordult veríték gyöngyeit, másikkal meg áldozatot hoz a haza oltárára s ily példás alakban gyakorolja a jót.

Herczeg Jenő.

H i r e k.

— **Előfizetési felhívás. Tisztelettel kérjük lapunk előfizetőit, kiknek előfizetése augusztus végével lejárt, hogy azt megújítani sziveskedjenek. Egyszersmind kérjük lapunk barátjait és előfizetőit legyenek szivesek lapunkat ismerőseik körében is ajánlani.**

— **Műkedvelői előadás.** A baresi és barestelepi iparos és kereskedő ifjak hogy mily jól megállták helyöket az „Árvalányhaj” népszínmű előadásában, azt bizonyítja az, hogy a derék műkedvelők közkívánatra e hó 6-án vasárnap újra előadják a szindarabot.

— **A szolgabirósági hivatal** elhelyezését illetőleg több baresi polgár körében mozgalom indult meg az iránt, hogy a szolgabirósági hivatal ne a város központjától távol eső ovoda épület mellé, hanem a főtéren, a piac körüli legyen elhelyezve.

— **Országos vásár.** Az e hó 2-án tartott baresi országos vásár elmondhatjuk, hogy a lehető leggyengébbek közül való volt, melynek oka részben a rossz időjárás-

szárnyain. Mennyi szép csillag ragyog történetünk ezer éves egén. Közel-távol ragyog a fény sugar. Nem csillagok fényei azok a világitó tűzoszlopok.

Igaz ismeri pályájokat a mai kor gyermeke, de fényök a multat, a multnak egy-egy ország-tartó, hatalmas oszlopát jeleli; de ki az oszlopot más és más helyen, szerte e hon határiban nevének emelte, elment, eltűnt közölünk, hogy ne lássa a hazának hálátlan gyermekeit. De önkezeikkel emelt emlék oszlopaik világitó sugaraikkal el nem tűnnek. Ragyognak alkotók nagy lelkével s vezetnek utjainkon szellemeik nemes példáival, mint Izrael fiait a világitó tűzoszlop. Mennyi fény! Mily esudás ragyogása a mult képeinek távol és közel!

Közvetlen közelben is mily nemes emlékek ragyog a sugára. Láng oszlop az, mit, életre keltett a vitéz vezér és daliáinak honszerem szülte nemes példája. Tüzel a láng heve, mely egy maga fényözönével beragyogná a jövő századaikat.

Nem Szt.-István lánglelkű buzgókodása; nem Szt.-László odaadó munkája

s Nagy Lajos harczi babérja, de nem is a nagy Hunyadiak magasztos tettei, melyek a mai nap ünnepét növelik, de a hires grófnak, nagy Zrínyi Miklós hősi küzdelme, diés halála tette ünneppé e napot s jelelte meg, meg nem semmisíthető emlékekkel történelmünk ama napjait.

Igen, vármegyénknek is van olyan hantja, melyen patakként folyt a vére a halál megvetéssel küzdő honfinak a törököknek öldöklő fegyverétől. Jó módot nyomorusággal felvált, ki önzően tán, áltutakon, ezéjját üldözve, kergeti. Hitvesétől vál meg élte változott körülményei közt a tévelygő ember. Hitét is elhagyja esalfa vak remény miatt. De az egy életet száz veszély közt, a puskaportól nehéze levegőben, az ellenség golyózáporának közepette a halál elé téve a hazának áldozni, a honszerem magasán lobogó lánginál lehet így tenni.

Szent kötelesség a haza szerelem e hon minden gyermeke előtt. De mondd az ifjunak, ki ama kis lányka előtt térdelve esküt rebeg, vagy mondd az élet különféle, megelégedett, boldog helyzetén

elő férfinak: menj innét amott munka vár rád s tán vissza nem érsz többé. Nem, a jegyes nem hagyja boldogsága angyalát. A többi családi tűzhelyét. De ints s amint a haza kívánja megy, fut, rohan akár a száz halálba s nem gondol az életnek itt könnyen oltható fényére, melyet, ha a vihar szele futtában elolt, nincs senki, ki felgyújtani tudná.

Hős Zrínyi tudja, hogy elmehet szabadon csak a várát adja át, élte marad a házáé. Inkább kellett neki, kedvesebb volt a szörnyü halál hideg ölelése, mint-hogy ősi fészket, bajtársai körében e hazán eddig erős várát hűtelen feladja. Nem! Nem adta fel! De megmutatta: ama „hitvány sárfészek” bevételéhez három ezer török fetrengő hullája képezhetett csak a közvetítő hidat az időnek hosszúra nyult harezaiban.

E nemes áldozatnak eme szép emléke, melynek diessugára az egekbe tör, önzetlen büszkeséggel tölti el keblünk édenét.

Csak fokozza lelkesedésünket a tér látása, hol ama nagy tettnek vágya forrt.

A föld is megdobbant, az ég is meg-

sok által okozott károk, részben a szarvasmarhák és sertések között uralkodó betegségekben keresendő.

— **A bares és barcstelepi iparos és kereskedő ifjuság** által augusztus hó 30-án rendezett színi előadáson, tekintve a nemes czélt, a következők fizettek felül: Stern Lajos 1 frt, Dr. Kronberger Vilmos, Malvurf, Dorner Andor, Somogyi János, N. N. 40—40 kr. Koskán Ferencz, Stern Hugó 20—20 kr. N. N. 10 kr., kiknek köszönetet mond a rendezőség.

— **Verekedések.** F. hó 30-án vasárnap délután Loczó Mihály helybeli napszámos és Beresényi Gyula zala-apáthi illetőségű esavargó színész együtt valának a koresmában, hol ittas állapotban összeszólkoztak valami fölött. „Szóbol szó eredt” s annyira méregbe jöttek az atyafiak, hogy verekedésre került a sor, melynek színterül az utczát választották. Verekedés közben mindkét fél kapott elég ütletet, de különösen Loczó Mihály Beresényi Gyulát annyira összeverte botjával, hogy az eszméletén kívül maradt a esatatóren. Ezen utczai botránynak az épen arra járt esendőrőrsvezető vetett véget, ki is mind a kettőt orvosi kezelés után átadta a főszolgabírósnak.

— Véres verekedés színhelye volt még a Schlezinger boltja ellötti tér a Tarnóczai-utczában, a verekedésen mint közreműködők voltak: Lempeli Mátyás és Péter, kiket a esendőrőség vett a pártfogásába, továbbá még Krisztbaum György, Hartmann József és Rieker Mihály, a kik a kapott szurás következtében fekvő betegek s orvosi gyógykezelés alatt vannak.

— **Férjgyilkos.** Búdósfán, mint tudósítónk írja, Zsigmond Jánosné paraszt-asszony borzasztó módon gyilkolta meg férjét. Ugyanis Zsigmond János, kit a faluban a legerősebb embernek tartottak, mult szombat este kissé boros állapotban érkezett haza s csak hamar le is feküdt. Felesége, ki midőn látta, hogy férje már mélyen alszik, elővette a már előre elkészített nagy fejszét és disznóölő kést, és a nagy fejszével 6 borzasztó vágást mért az alvó férj fejére. Az első vágásra férje az isszonyu fájdalomtól s ijedségtől mereven függeszté szemeit felesé-

nyilt talán, a midőn a vezér szavai után az égre s a földre esküt tett a vitéz sereg a szt. kereszt előtt. Fel nemzetemnek apraja nagyja: szt fogadás, eskü legyen záloga jövő működésünknek, kövessük a példát, mely előttünk oly nemesen ragyog. Legyen egy czélunk: „A haza minden előtt”. A szív elszorult. A hang elnémul. Ne zavarjuk, kik a hazáért haltak meg. Nyugodjál meg békén te hős vezér s ti vitéz daliák.

Megesőkolom a port, mit szenté patkzó véretek avatott Szigetvár sánczinál, ha amaz áldozatnak szentelt földére lépek.

Ha borongó lélekkel elvezet Szigetnek tájaira az alkonyi szellő, melynek lágy dallama az ismert dicsőségről oly édes dalt zeng neked nyájas olvasó, ne feledd a híres esatát jelző Zrínyi emlék magasan szárnyaló feliratát:

„Honfi, ha fellépsz düledék várára Szigetnek,
Sirva ne említs szót sajnos eleste felől.
Ott hős Zrínyi körül bátor daliái nyugosznak,
Gyenge panasz szózat bántsa nagy álmaikat.”

Graf Mihály.

gére s mondá: Julesa ne bánts! Azonban a lelketlen asszony addig vágta fejszével férje fejét, míg az meg nem halt, s ezután még 11 késszurást ejtett férje holttestén. S aztán midőn a gyilkosságot ily hidegvérrel végre hajtotta, a holttestet felöltöztette Meszes József s ennek felesége segítségével, kik a gyilkos asszonynak szülei, s aztán kivonszolták az utczára, melléteve a kilocsent agyvelőt is, s ezek után, mind a kik dolgukat jól végezték, nyugodtan aludni mentek. Másnap midőn a ház előtt a holttestet észrevették a járókelők, hi hívták Zsigmond Jánosné, ki tetetett mély fájdalommal jajgatva borult a férje holttestére. De a sorsa, dacára a furfangnak, hamar utolérte a bünös asszonyt, mert ugyanis ugy őt, valamint Meszes Józsefet s ennek feleségét a meggyilkolt apósát és anyósát letartóztatta a esendőrőség, s a község ház börtönébe zárták. Itt Haller őrsvezető Meszes Józsefné előtt halkán panaszkodni kezdett, hogy kevés a fizetése és sok az adósága. Meszes Józsefné a paranesnok panasztát komolyan vette, s kérte, hogy a paranesnok menne ki vele az udvarra egy „bizalmas szóra”. Haller paranesnok örömmel engedett a kérésnek, s az asszonynyal az udvarnak egy félre eső részébe ment, hol az asszony 100 frtot ígért a paranesnoknak ha titokban tartja mindazt, mit neki elfog mondani s a dolgot nem fogja bolygatni tovább. A paranesnok látszólag örömmel fogadta el az ajánlatot, mely után Meszes Józsefné elmondta az egész gyilkosságot. Ezek után a paranesnok még csak arra kérte az asszonyt, hogy mutatná meg neki a bünjeleket. Az asszony engedett a kérésnek s megmutatta a véres fejszét, nagykést, véres ágyruhát stb. melyek a padláson voltak elrejtve. A derék paranesnok így jött nyomára a szörnyü gyilkosságnak, melyet rögtön bejelentett a hatóságnak. A gyilkos asszony midőn megtudta hogy anyja kivallott mindent, előbb szelid, bánatos szemei most szikrákat hányva csak annyit mondott a gyilkosságához illő merészséggel: igen, megöltem, mert . . . s azután elhallgatott.

— **Nevét változtató állomás.** A magyar királyi államvasutak igazgatóságának értesítése szerint a kereskedelemügyi miniszter egy utóbbi rendeletével a szentlőrincz-szlatina-nasici helyi érdekü vasuton fekvő Cadjavica-Noskovce állomás nevét Noskovce-re változtatta át.

— **Csoda forrás.** A Kaposvár melletti Gyarmat község határában nemrég egy forrást fedeztek föl, melynek vize állítólag esodás hatása; sánták szembajosok s különféle betegségekben szenvedők gyógyultak már meg tőle. A forrást messze vidékről tömegesen látogatja a nép.

— **Eltemetett munkásleányok.** Nemes-Dédről, írják a következőket: A helységünkbeli nagyvendéglő ujjáalakítása alkalmával borzalmas szerencsétlenség történt. A község előljárósága kiadta a nagyvendéglő építését Lang Antal kereskedőnek, a ki félkegyelmü eszelősforma kömüves legényt bizott meg a régi épület lerombolásához, de mint a ki dolgához vajmi keveset ért, oly felületes gondot fordított a pince boltozatának lerombolására, hogy a pinczében dolgozó két munkásleányt teljesen eltemette. Az egyiknek a siránkozása még jó ideig kihallatszott

a romok alól, de mire kiszabadította az összecsedült néptömeg, akkorra már kiszüvedett. A másik most még nagy beteg fekszik. Érdekes a dologban az, hogy az egyik leány napszámos munkájával azt az ötven krnyi tanítási díjat akarta megkeresni, a melyért a tanító fizetése fejében néhány házieszközt foglalt le esaládjától az előljáróság. Megrendítő jelenet volt, midőn a szegény, földhöz ragadt szülők szeretett gyermeköket halva találták. Az apa kétségbeesésében meg akarta ölni az épület lerombolásával megbizott kömüvest s csak a jelenlevők közbelépése akadályozhatta meg a boszuállásban. Az esetről azonnal jelentést tettek a marezalii járásbírósnak.

— **Intelligens,** keresztény családnál jó házi koszt kapható jutányos áron. Bővebb felvilágosítást ad a kiadóhivatal.

Raktár-kimutatása a nagy, leszámitoló-és pénzváltó-bank baresi raktárainak. Készlet f. hó 15-én 123469 mm. 724550 biztosítási érték. Beraktárlás f. hó 15-től 31-ig 28932 mm. 177100 biztosítási érték. Összesen 152401 mm. 901650 biztosítási érték. Kiraktárlás f. hó 15-től 13-ig 32484 mm. 187600 biztosítási érték. Készlet f. hó 31-én 119917 mm. 714050 biztosítási érték. Részletezés: 7511 mm. búza 1008 mm. rozs 6498 mm. árpa 1037 mm. zab 97515 mm. tengeri 16 mm. repeze 160 mm. hüvelyesek 432 mm. liszt 5740 mm. különféle.

C s a r n o k.

A londoni Tower.

— Irta: B. Gy. —

(vége.)

Befejezésül áttérek még a tower fegyvertárára, röviden ismertetve e nagyérdékü gyűjteményt.

Már a feljárt előtt, egy régi vaságyut látunk heverni a tower udvarán, mely állítólag 300 évig feküdt a tenger fenekén, kinézése ezt eléggé látszik igazolni; ezen ágyu a VII-ik Henrik idejében elsülyedt „Mary Rose” nevü hajóról való, felvonása sok fáradságot igényelt.

A fegyvertárba lépve, azt nagy izléssel látjuk berendezve, a nagy ablakok alatt életnagyságu férfi és női viasz alakokat látunk, a különböző korbeli királyi díszöltönyökben, továbbá hadi felszerelésekben; lóháton ül Erzsébet angol királynő, kíséretében apródok vannak, az akkori kor festői öltönyeiben; feltűnik VIII. Henrik lovas alakja gyönyörü díszöltönyben, továbbá I. Károly, VI. Eduárd, I és II. Jakab, végül Dudley Robert alakja pánczélos harszosok, testőrök stb. alakok szegélyezik a nagytermet; a fegyver gyűjtemények üveg szekrényekben vannak elhelyezve.

Legelől egy üveg alatti kis csoportot vonja magára figyelmünket, mely V-ik Henrik fivére, a clarencei herezeg és Gavin de Fontaine franczi lovag közötti pár bajt tünteti elő.

Az első szakasz szekrényeiben a celták idejéből származó sisakok, buzogányok, lándzsák láthatók, továbbá a Cephalonia szigetén a Samos görög várban talált ólombolyók, és régi római fegyveremek, egy igen szép dombormivü pajzs és egy szárnyas sisak különösen feltűnik ezek között.

A második szakasz szekrényeiben keleti fegyvernek vannak, és pedig indiai, japáni és kínaiak, köztük igen érdekes darabok.

Külön szakaszokat képeznek továbbá a más országbeli fegyvernek, igen izléses elrendezésben, és a legkülönbözőbb példányokban.

Feltűnik tovább egy második üveg szekrény és végül egy harmadik is, az egyikben a Yorky herceg, az elhalt marsall kardja és öve van elhelyezve, míg a másikban egy régi köpeny kelti fel érdeklődésünket, e köpenyre helyezték 1759. szeptember 12-én a halálosan sebesült Wolf tábornokot; — érdekes körülmény az is, hogy e köpeny IV-ik Vilmos király parancsára helyeztetett el itt.

Az egyik terem közepén egy igen szép ékítményekkel ellátott bronzágyu van, mely a „Sensible” francia fregattól hódítottatott el Foote kapitány által 1798-ban.

Ágyuk vannak még itt több példányban, és pedig régebbi keltetű réz ágyuk, melyek részint esatákból származnak, mint például a Waterloo-i ütközetből eredő, részint pedig kegyeletből őriztetnek mint ama ágyuk melyeket a londoni réz öntők II. károlynak, még gyermekkorában ajándékoztak.

És hogy a sok öldöklő eszköz gyűjteménye teljes legyen, egy hohér pallos és a tówer vérpádjának tökéje, melyen az utolsó 3. áldozat lefejeztetett, szintén emlékkép őriztetik e termekben.

A fotografus.

(Helyi érdekű.)

A „Bares és Vidéke” számára írta: Stubenfell I. Gy.

Egyik szép verőfényes augusztusi napon arra ébredtünk fel baresiak, hogy a templom-tér felső részén egy lécekre feszített, különös alakú sátorféle alkotmány épült: „Fotograph American” felirattal.

E hypotheka tulajdonosa egy Palesztinából eredett semita család sarjadéka, nem épen megnyerő alak, de fontoskodó arca arra enged következtetni, hogy művészetére nem kevésbé büszke.

Ünnepi nap lévén, már a reggeli órákban tódult a kíváncsi néző közönség a ponyvaszerű alkotmány felé, melynek homlokzatán óriási számokkal virított a 25 kr. gyorsfényképészeti díj.

A kíváncsi nép áll. Ámulat, bámulat, s aki szerét ejtheti iparkodik ezen ördögös szerkezeten magát 25 krajzárért megörökíteni.

Délután már ismerős képekkel találkozunk a művész tábláján: egy telivér mészáros legény igyekezik izmos karjait bemutatni egy képen; majd később Zachariás ornatusát viselő papi alakok láthatók, s több ily formalitások.

De hagyjuk most a művész urat bizonyos időre, hadd mutogassa érdekes (?) tudományát a kíváncsian várakozó publicumnak.

*

A fent jelzett vasárnap délután a Dráva-híd felé vezető uton három kaputos ember halad: az egyik egyenruhás, a másik félig egyenruhás, a harmadik pedig nem egyen ruhás.

E három alakot, — kik közül az első kettő személye nem tartozik a dolog lényegére, — kísérik figyelemmel. A harmadik — Magyaró ur, hatósági alkalmazott — egyébként nagy gavallér, kiérdemült tenorista, jelenleg okleveles kibicz. Ez a hangvivő a társaságban. Utjok egyenesen Piliczába vezet. Megérkezvén leteljednek, s az ügyeskedő vendéglős készséges szolgálatára legott neki ülnek és alapos tanulmány tárgyává teszik a különféle borokat. A boros palaczkok csakhamar változnak, az üreseket telt üvegek váltják fel. A jó kedv tetőpontra hág, megzendül a muzsika, dalra gyűjtanak a bortól hevült keblek. Egy ismeretes, s jó testi létnek örvendő szemüveges úri ember Magyaró urat pártfogásába veszi, s Bachus oltárának díszítésére buzdítván: alaposan megittatta.

Az éjjel utáni órákban a vidgató kompanyia hazafelé vette utját, s a faluba érve ki-ki lakására indult.

Magyaró ur a bevett italoktól he-

vülve, bor izü nóta mellett iparkodott magának egyenes utat keresni, miközben a templomhoz érve szemben állt a „Fotograph American” sátorával, s a mint szemléli a különös alkotmányt, hogyan — hogyan se . . . egyszer csak belül találta magát! Itt aztán a szanaszét heverő instrumentumokat sorba kezdő vizsgálni, s tántorgó léptekkel igyekezett kijutni e veszedelmes alkalmatosságból, de az egyik lábával akkora lépést tévesztett, hogy egyenesen a fotografus tenyerébe toppant, mire a mély álomba merült művész rémült ordítással ugrott fel, s az apparatus mögé rejtőzött. Magyaró ur sem vette tréfára a dolgot, — mámoros fővel gyilkoló szerszámnak nézvén az apparatust, — nagyot ütött rá botjával.

Erre a művész kétségbeesett elhatározással ugrott ki rejtékhelyéről, s egyenesen az átellenben levő iskolaudvarba menekült, a hol a kaput maga után betolván, hatalmas doronggal igyekezett azt elzárni. Magyaró ur utána iramodott, ő azonban kívül maradt, s nézte a kapu hasadékan mit csinál a fotografus belül, az pedig belülről kandikált ki, hogy — vajon ellenfele követte-e? Így néztek farkasszemet vagy fél óráig, mire a bátor művész törte meg a csendet:

— Gyere be!

— Gyere ki!

— Gyere be!

— Gyere ki!

Végre az arra ezirkáló őrzővetett véget a mulatságnak, megugratván a bravouroskodó szörnnyetegeket.

*

A hajnali harang megkondul, felkelésre serkenti a munkásparasztot, itt — ott esikorog az ajtó, mezei munkára indul a háznép.

Magyaró ur szobájában szunnyad, boldog álomban eleveníti fel a történeteket.

A fotografus pedig szedi sátorfáját, s mielőtt a felkelő nap sugarait szét vetné a határon, iparkodik tovább utazni, s csak a széttört apparatus darabjai mutatják az éjjeli esemény színhelyét.

VASUTI MENETREND.

Baresról indul:

Kanizsára . . .	reggel	6 óra	10 perc.
"	délelőtt	11 "	05 "
"	este	9 "	05 "
Pécs — Szigetvárra			
"	reggel	7 "	32 "
"	délután	5 "	18 "
Pákrácra . . .	reggel	8 "	16 "
"	este	5 "	20 "
Somogy-Szobra	reggel	5 "	7 "
"	délután	2 "	15 "

Baresra érkezik:

Kanizsáról . . .	reggel	7 óra	21 perc.
"	délután	4 "	46 "
"	este	9 "	47 "
Pécs — Szigetvárról			
"	délelőtt	10 "	49 "
"	este	8 "	41 "
Pákráczról . . .	délelőtt	10 "	53 "
"	este	8 "	05 "
Somogy-Szobbról	délután	1 "	20 "
"	este	8 "	50 "

Fa eladás.

Az Union Bank volt faterén, a közraktárak mögött ölekbe rakott jó tűzifa kapható.

Egy öl ára a helyszínén 9 frt

Eladási bázisát a közraktári irodában lehet váltani.

Deutsch Ádám

Pécs.

1—4.